

Pregó de la Festa Major llegit per Isidre Pañella al Parc de Can Bóta el 21 d'agost de 2008

Il·lustre senyor Alcalde, senyors Regidor de Festes i President de la Comissió de Festa Major i Santa Tecla, ... amics tots,

En primer lloc vull donar les gràcies a la Regidoria i la Comissió de Festes per haver-me fet el plaer i l'honor de ser el pregoner de la Festa Major d'enguany de l'estimat poble de Sitges.

També haig de dir que, d'altra banda, he passat un xic d'angúnia en anar-lo preparant, ja que Sitges ha tingut molt bons pregoners i, com és lògic, el meu desig és que aquest pregó sigui suficientment acceptable, i que els que m'escolteu us arribi el missatge que vull donar de la meva estima per la nostra festa més gran, i pregonar el que crec que és més important de la festa, així com els actes, però en especial els més tradicionals.

Vull expressar que la Festa Major d'un poble és motiu de retrobament de famílies i amics per gaudir junts d'uns dies amb uns actes tradicionals, folklòrics, religiosos i lúdics, que fan que un poble torni a viure la festa desitjada, la festa esperada, aquella festa gran que agermana veïns i visitants.

Centrant-nos en la Festa Major nostra, puc expressar que Sitges fa una Festa Major ben completa i té els sabors, les olors i les emocions de les grans festes majors catalanes, en especial les del Garraf i el Penedès, i jo m'atreveixo a pregonar que és la millor per tot el seu contingut: riquesa de balls populars, balls de foc i bestiar també de foc, bones bandes de música, riquesa en sardanes, la nostra dansa per excel·lència, revetlles amb orquestres de renom, festes infantils i per a la gent gran, el gran castell de foc, que aplega milers de sitgetans i forasters.

Les diferents comissions de festes han anat dinamitzant-la... i la veritat és que tot i sent ben coneguda, costa molts esforços d'organització. En Ramon Soler, l'actual president ho sap bé prou i jo mateix, que vaig ser-ne president 12 anys... També Déu n'hi do: molts detalls a resoldre que només saben els que hi són.

Posats a recordar-ne, de presidents que jo he conegut des de petit, podria anomenar el Sr. Manel Sabater, el Sr. Samuel Barrachina, el Sr. Frederic Montornès, el Sr. Salvador Mirabent, en Josep Vadell, en Jordi Cubillos. Llavors em va tocar a mi, i després van continuar en Josep Casanova, en Joan Marsal i actualment tenim el també bon amic Ramon Soler -i si me'n deixo algun, que em disculpi...

Cada president ha format una junta que, treballant amb l'il·lusió que fa la Festa Major, han pogut assolir junts el bon resultat de la festa gran que, malgrat algunes mancances, en conjunt cada any hem pogut gaudir dels actes festius tan esperats. Podeu creure que el treball de les comissions de festes organitzant la Festa Major i Santa Tecla el gaudeixen, però també el pateixen Déu n'hi do. Ho aprofito per expressar el meu profund agraïment a les persones que varen formar la Comissió que vaig presidir. Vull recordar en Nacho Deó i l'Emili Valentí, perquè ja no són entre nosaltres, entusiastes i fermes treballadors dins la Comissió. La resta foren diverses persones que de tant en tant canviaven en els dotze anys que vaig ser president i que no anomenaré perquè fóra llarg i encara me'n deixaria algun.

Repasant el programa tradicional, la festa comença a les 12 del dia 23 amb l'Entrada dels Grallers, sempre tan emotiva. Aquells primers sons de les gralles emociona la munió de sitgetans que de l'entrada del carrer de Sant Francesc es dirigeixen al Cap de la Vila, on interpreten les primeres peces, i d'allí cap a

l'Ajuntament, on fan el segon repertori. Recordo el pare que amb gran emoció deia: "ja estem en plena Festa Major!". Hi ha molts sitgetans que, amb íntima emoció, recorden els familiars que ja no hi són.

Un record trist, però allisonador, de sitgetanisme i d'amor a la Festa Major va ser el que va fer la meva cosina Rosa Maria Virella fa uns anys. Aleshores ella vivia a Blanes. Va venir a Sitges per la Festa Major juntament amb el seu espòs i el fill. jo, en veure-la, sabent que feia uns quans anys que no venia, vaig estar molt content, i com que havia viscut amb l'oncle Antonio i la tia Montserrat al segon pis de casa meva li vaig dir que "aquí sempre serà casa teva, per tant vull que vinguis al balcó de casa a veure tots els actes". Ella i el seu marit em van dir que no, que preferien veure-la des del carrer i ben a prop dels balls populars. A mi em va estranyar, però després d'insistir molt vaig pensar que li feia més il·lusió d'aquella altra manera.

Varen passar uns mesos i va morir... Per la Festa

Albert

Major ja sabia que no tenia curació. El seu marit i fill em varen explicar que no havia volgut veure els actes festius des de casa, on havia viscut tants anys per por d'emocionar-se i que ens n'adonéssim. No ens volia entristir. Però sí que em va dir el seu marit que havia volgut acomiadar-se per sempre de la Festa Major venint a veure-la per darrera vegada, entre alegria i tristesa. Aleshores em vaig adonar que havia estat molt valenta i excel·lent sitgetana.

Seguint l'anomenat "programa tradicional", a les dues en punt de la tarda les campanes i els 21 morters donen el tret de sortida a tots els balls populars, començant a la Plaça de l'Ajuntament i dirigint-se al Cap de la Vila. Tots, amb entusiasme, comencen a fer els seus balls. Com ja sabem al Cap de la Vila la cobla interpreta les sardanes *La Processó de Sant Bartomeu*, del mestre Antoni Català, i *La Festa Major*, del mestre Enric Morera. Cada any en Ricard Baqués i família, l'Antoni Plana i un servidor som els campaners, que és un doble plaer, de tocar ben fort les campanes i en acabar veure la sortida dels balls des de dalt del campanar. És impressionant! jo, des del campanar del rellotge, també veig i sento els tocs de gralles mentre preparo aquella part del castell de foc. També és un plaer que espero cada any.

Aquest primer cercavila és engrescador, amb totes les colles de balls al carrer, els diables i el bestiar de foc no paren d'encendre carretilles, amb el so de fons dels timbals, l'emoció que encomana el toc de gralles i el pas de tot el nostre folklore. Aquelles tonalitats ja escoltades cada any en la nostra gran festa és el que ens fa pensar "ja hi som una altra vegada," i ja hem arribat al que hem enyorat durant tant de temps.

El cop sec dels Bastons quan passen per davant nostre, amb una coreografia i un ritme de moviments molt meritós. El ball dels Gegants, que tant alegra i

que encisa els més menuts. El pas del Drac, aquella fera foguera que ens fa córrer però que venerem com el millor Drac de tots, perquè ho és. L'àliga, que enguany celebra els 25 anys amb la seva lleugeresa de moviments també fa córrer el més valent.

La majoria de la gent sap la riquesa folklòrica que tenim el goig de reviure cada any per aquesta festa: a més dels Gegants de la Vila, Drac, Àliga, tres colles de diables amb una munió de timbales, quatre colles de bastons, gaudim dels Gegants Moros i els Cubanitos, Cabeçuts, Pastorets, Cercolets, Gitanes, Cintes, Castellars, etc., i l'emoció que fa sentir el pas de la Moixiganga.

Totes aquestes colles, tant les de l'Ajuntament com les de l'Agrupació de Balls Populars, que tant bona tasca fan contínuament per la millora del folklore sitgetà ja han començat a portar l'alegria a la Vila en la màgica vigília. tot seguit fan l'actuació de tots els balls a l'Hospital i a la casa del Sr. Alcalde, amb versos de tradició, coneguts però esperats, i els

Diables amb l'espetec de carretilles. També van espetegant amb les seves crítiques, que n'hi ha per tothom... especialment per als polítics i els fets que durant l'any han provocat polèmiques i xafarderies. les conteses d'en Llucifer són més infernals i rematen els temes que cada diable ha fet en la seva "escudella suculentta".

Fent un repàs ràpid al programa, la **Processó Cívica de la Bandera de Sant Bartomeu**, l'ínclit patró nostre, que té un to més festiu que solemne, ens fa arribar a l'hora de sopar per anar tot seguit a gaudir del grandios i esperat Castell de Foc, en que l'Isidret de ca l'Igual ens omple el cel dels millors efectes escollits per tan multitudinari espectacle. Enviaré un correu electrònic a Sant Pere perquè el temps i l'atmosfera

ens acompanyin.

En acabar els focs, els balls populars baixen per les escales de La Punta i, en cercavila, arriben fins l'Hotel Platjador i retornen. Les colles de diables, per les escales, cada una fa el seu petit castell de foc, i així donen més espectacularitat a la desfilada.

Al matí de Sant Bartomeu, la **Matinal** amb el toc de gralles de "les matinades", tots els balls de la banda i els *breaks* que reparteixen flors a les senyores i senyoretes comencen amb alegria poètica la diada gran, amb l'embriagadora olor dels nards.

Més tard, l'Ofici solemne en honor de Sant Bartomeu, amb l'ofrena que fa un ball cada any, és la mostra religiosa i emotiva.

Tot seguit arriba la **impressionant Sortida d'Ofici**, un dels moments més emblemàtics de la Festa Major, sota un sol de justícia i els sons de gralles, timbals, cobla, banda, espetecs de carretilles i tronades. El meu pare deia que a la Sortida d'Ofici s'ha de sentir olor de suor, de sac i de pólvora.

Els concerts al Prado i al Retiro a l'hora de l'aperitiu i havent dinat a l'hora del cafè, que interpretaran amb la cobla i la banda, amb alterança d'actuació, donen un temps de descans, de pau i de relax, que ja convé, ben asseguts, prenent refrescs i cafè, tot escoltant tots els programes musicals de la banda i la cobla respectivament.

Preparem-nos ja per la **Processó Religiosa**, en la que tots els balls i la banda i el so de les campanes acompanyen Sant Bartomeu pels carrers de la Vila. demano que homenatgem el nostre benvolgut Patró, acompanyant-lo amb el ciri i demanant-li que ens ajudi tot l'any en la nostra problemàtica, i vetlli sempre pels sitgetans donant-los salut i prosperitat... en pla de broma s'ha dit que hi ha dues colles més de balls a la processó: el ball de les autoritats i el ball del

ciri.

El que sí que demano a les colles dels balls és respecte a la Processó del Sant, que es facin les actuacions amb afecte al nostre Patró, que no es vagin repetint els balls aturats, per assolir una processó àgil i seguida, sense trencaments. Així es fa agradable per a tothom i es redueix el temps de durada i el corresponent cansament.

Al pas de la processó per La Ribera, la cobla interpreta la sardana *La Processó de Sant Bartomeu*, del mestre Català, així com per Santa Tecla la cobla ens fa sentir la sardana *la Processó de Santa Tecla*, composta pel meu germà Jordi Pañella.

Quan arriba el Sant a la porta de l'església es produeix un altre moment culminant, **l'entrada de Sant Bartomeu**, que amb el Baluard ple de gom a gom, amb tots els balls, castellers, banda de música, gralles i amb un ramell de focs d'artifici, tot a l'hora, fan un meravellós, intens però curt espectacle que, sense cap dubte, és un altre moment particularment emblemàtic i, ensems, d'acomiadament del que és la part més autèntica i de més tradició de la nostra Festa Major.

Ah, no s'ha acabat encara. Tot seguit hi ha les ballades a la Plaça de l'Ajuntament del Drac, amb el crit ritual de "foc a la bèstia!" junt amb l'Àliga, que també llança les seves darreres espurnes... i tot seguit l'alegre i espaterrant ballada de tots els Gegants. Crec que la majoria dels que som grandets recordarem les ballades dels germans Baqués, homes forçuts que els feien ballar, córrer, aixecar un peu i els feien voltar a velocitat vertiginosa.

La nostra Festa Major s'allarga i es complementa amb revetlles, audicions de sardanes, festa infantil i dels avis, balls a les societats sitgetanes d'El Retiro i del Prado, actuacions esportives i altres actes diversos, fins arribar al darrer dia amb la doble audició de sardanes a la Platja de Sant Sebastià, acabant amb les dues sardanes especials de la nostra festa com són la Processó de Sant Bartomeu i la Festa Major. Tot seguit un breu ramell de focs artificials amb els tres trons finals posen el punt i final a la Festa Major... Però encara no hem acabat: en Marià i l'Aurora amb el grup sardanista de Sitges ens obsequia amb coca i moscatell. ¿què volem més?

Un cop fet i comentat el resum del programa tradicional i més íntim, passo a fer alguns comentaris de com jo he viscut la Festa Major des de petit i a explicar alguna anècdota produïda durant les festes i alguna altra que hi té relació.

Per exemple, recordo la Lola de l'Ajuntament (hi feia de portera) que s'ocupava dels vestits dels balls, els repartia i els recollia, fent els arranjaments que calia abans de la festa. Era molt agradable, però volia total seriositat amb el tracte del vestuari. recordo que un 22 d'agost amb una forta calor, mentre netejava l'entrada i l'escala de l'Ajuntament uns nens no paraven de cantar aquella cançoneta del "cargol treu banya que ton pare és a la muntanya, cargol treu vi que ton pare és al molí". El meu germà Jordi i jo estàvem contemplant i escoltant des de la porta de la sabateria, i tot plegats ja en teníem els nassos plens perquè no paraven de repetir-la, fins que la Lola, sense pensar-s'hi més, va dir cridant: "cargol treu vi... la mare que us va parir. Prou, macos, ja en tinc el sobreeixidor ple. Vinga, a jugar a casa vostra." Tenia sortides molt oportunes i gracioses i era una excel·lent treballadora i veïna, amb la seva filla Pepita i la xica, que era l'àvia. A més, sembla que vegi a la finestra que dona al Mercat Vell a en Cuqui, un gos molt simpàtic que no parava mai de bordar per qualsevol soroll que es produís. Imagineu-vos en Cuqui per la Festa Major, amb la sorollada que hi havia davant de l'Ajuntament a cada acte festiu, al pas dels diables amb els espetecs de les carretilles, i el Drac, marededéu, aquella bèstia es desesperava, contestant amb la seva veu de bordada de gala.

Recordo que l'any 48, que jo era un nen, amb el meu germà estàvem gaudint de l'actuació dels balls a la rectoria, aleshores hi havia aquest costum. El millor de tot va ser la ballada del Drac. Se'ls va encendre la bossa de les carretilles. En aquell moment va produir-se l'ensurt general. Les carretilles saltaven en totes direccions i la gent que presenciava el ball, per no cremar-se, va refugiar-se a l'entrada de la rectoria, i el portant del Drac, com que les carretilles soltes li cremaven les cames, també hi va entrar amb tota la boca plena dels sortidors de foc encesos. Marededéu la que es va liar! els refugiats de dins en veure que el Drac entrava de cara van fer uns crits que jo crec que es van sentir des del Cap de la Vila. Sortosament no va passar res, i per tant el meu germà i jo ens vàrem fer un tip de riure. Encara ho comentem cada any el dia de la vigília. Ah, i el més graciós va ser que la darrera carretilla solta que quedava encesa es va anar aixecant fins arribar al monument del Doctor Robert, petant-li al mig dels nassos. Bon començament per la colla del Drac d'aquell any!

Quan jo tenia quatre anys i del balcó de casa (vivíem a la mateixa sabateria) abans de la Sortida d'Ofici em va al·lucinar un diable que menjava pa amb sardines. Tot seguit vaig demanar a la mare que em fes

rregar un castell de foc de 3.500 pts. que malgrat ser petit va agradar molt i des d'aleshores es va anar millorant i va quedar com a tradició. Pel que fa a la colla de diables, tots érem molt joves, però vam ser molt feliços de fer el ball. Als pocs anys fins vaig arribar a portar el ceptrot. El programa general de les primeres feses de Santa Tecla eren tots els actes celebrats el mateix dia 23 de setembre, excepte el Castell de Foc. Al matí anàvem a recollir el tabernacle amb la Patrona a la casa de la pendonista, portant-la a l'església, i en passar per davant de l'Ajuntament s'hi afegien les autoritats i la banda de Sitges per anar a Ofici. Després es feia una petita Sortida d'Ofici. Dic petita perquè al principi només sortíem gegants, diables i una colla de bastons, doncs els altres balls al principi no sortien, ja que eren uns altres temps i tot just començava aquella aleshores nova celebració. I a la tarda es feia la Processó, en la que el ball del ciri femení era ben nodrit.

Va començar amb molt bon peu i es va anar millorant fins que actualment és una festa quasi com la grossa i, per damunt de tot, és molt íntima i volguda pels sitgetans, doncs no hi ha la gentada de la Festa Major de Sant Bartomeu, i la gaudim com molt nostra.

Aquella colla de diablets ens férem més grans i en féiem alguna pel nostre compte. Al cap de poc temps s'hi va incorporar el Drac, també. I després de la Sortida d'Ofici seguíem carrer Major avall fins el Cap de la Vila, i d'allà anàvem al Sacromonte amb Drac inclòs, que feiem passar per aquell passadís estret. L'encarregat, en Peret *xerraire*, ens obsequiava amb algunes begudes fins que al final la cosa acabava amb l'encesa del Drac allí dins i un cop petaven les carretilles havíem de sortir per cames, amb la corresponent lletania dels sants que ens dedicava en Peret. Després continuava la cercavila espontània cap a la bodega d'en Sariol. Allí féiem el vermut, posant-li'n un xic a la boca del Drac. Déiem "la bèstia té set" i tornàvem a encendre-li alguna carreti-

lla dins la bodega. Al Sr. Sariol no li feia cap gràcia, però era un lloc molt més ample que el Sacromonte.

Parlant de pirotècnia, l'Ajuntament ens donava 180 carretilles, i 20 sortidors per a en Llucifer. Eren sols dues sortides oficials. També recordo que per la Festa Major la dotació era de 1.800 carretilles i 200 sortidors per a tots els actes dels dos dies. Avui dia val més que no en parlem, perquè el foc va a dojo i a més tenim dues colles més de diables i l'Àliga. Foc a la bèstia, nois!

Recordo alguns versos i contestes d'en Llucifer d'aquells anys de jove... per exemple, un de molt antic però que hi haurà qui el recordarà:

Llucifer bon capità,
cap de nostra companyia
el que passa avui en dia
ara us ho vinc a explicar.
Comencem primerament
per aquesta gent cristiana
que no fan el que Déu mana
en el primer manament.
De dejunis i preceptes
Llucifer, n'hi ha bastants
que dejunin tots els frares
i també els capellans.
A confessar no s'hi aniria
si no fos per complir
una vegada a Quaresma
per anar a buscar el butlletí.
La gola va molt escassa
i molts pensen morir de fam,
que de peix i d'aviram
no en queda res a la plaça.
Pelacaires, aneu alerta,
procureu fer caritat
si no trobareu el cel tancat

el mateix esmorzar, doncs a la meua edat em va semblar un cas inaudit veure tot un diable sortit de l'infern menjant pa i sardina! caram! quin esmorzar de Festa Major! i ho vaig repetir.

També recordo el gitano de la gralla, que durant molts anys venia a Sitges a tocar amb els balls.

Quan era President de la Comissió, al ball de la gent gran, a l'Hort de Can Falç, l'Alcalde Pere Junyent i jo vam treure a ballar la Filomena i la Maria Mas. Aquelles senyores conegudes de tothom van estar molt contentes i felices que a la seva edat els demanéssim per ballar, com es feia en la seva joventut, ¿per favor, ens volen acompanyar a aquest ball? oh, i no ens van donar carabassa!

Un altre record anecdotic va ser que a un graller li va entrar dins de l'americana una carretilla encesa que s'havia escapat d'una maça. L'home va entrar a la sabateria sortint-li foc per tot arreu, i el pare li deia: "sortiu d'aquí, que em fotreu foc a la botiga!" va sortir, i encara va ser a temps de desordenar-se l'americana. La carretilla li va sortir i tot seguit va petar. Al final tot va acabar amb un tip de riure.

Ah, i també hem de recordar la Cartrona, que per la Festa Major lluía les seves millors gales, amb aquell seu fastuós vestuari que anava a canviar-se. També el maquillatge supercarregat destacava, anava als concerts i seguint la Festa Major amb deliri i emoció. Era molt feliç, i emblemàtica del nostre poble.

També un record carinyós al Xic de l'Esca i en Tolo del gas, com a timbalers de l'únic ball de diables.

De més grandet i ja aficionat a la pólvora, recordo que el president Sr. Barrachina ens va demanar en Llorenç Serrado i a mi de fer una colla de diables per Santa Tecla, perquè volia començar amb una Festa Major petita. I així va començar. A més em va enca-

i a l'infern la porta oberta.
 Contesta d'en llucifer:
 tots aquests frares i capellans
 que dius que són gent tan bona
 nosaltres hem de dormir sols,
 i ells dormen amb la majordona.

Un altre vers graciós de no fa massa anys deia el següent:

Llucifer, ja sóc un home
 que no estic per raons,
 jo veig el món com roda
 i dones amb pantalons.
 Llucifer, passa de mida
 el que algunes noies fan
 cada vegada les faldilles
 més se les van escurçant.
 Ja les porten tan curtetes
 que quan passen pel carrer
 si s'ajupen una mica
 se'ls hi veu tot el cendrer.

Contesta d'en llucifer:
 tu que n'ets del ram de l'aigua
 i no en tasses de calent,
 vés si em diràs el que hi feies
 a la barca d'en Climent.

Aleshores els versos dels diables cada anys eren els mateixos, llevat que de tant en tant en sortia algun de nou, en especial si durant l'any havia passat quelcom molt comentat. Les contestes d'en Llucifer s'anaven renovant d'acord amb els esdeveniments de cada any. Us en recitaré alguna. Primerament, una contesta de l'any que a la fàbrica de sabates de can Termes només treballaven 3 dies per la crisi al mercat de la sabata (enguany la crisi és generalitzada i espero que els diables d'ara no perdran pistonada). Deia així:

Jo que treballo a can Termes
 i tres dies hem de fer
 he hagut d'agafar els trastos

i anar a fer de Llucifer.
 en realitat, en Mestres, que era en Llucifer, era real que treballava a can Termes.

També en aquells anys hi havia fortes desavinences al futbol sitgetà. La contesta d'en Llucifer va ser així:

Tu que vas tot ple de magre
 i tens cara de mussol
 a veure si m'arregles el palangre
 de la junta del futbol.

i una altra contesta era aquesta:
 L'altre dia a la torreta
 jo no sé què va passar
 que amb les presses i corredisses
 uns sostens ens van deixar.

Ara que em toca parlar del tema del Castell de Foc us faré una historieta resumida i avançaré breument alguna cosa sobre el d'aquest any.

L'any 24 es va guanyar un concurs que es va fer a Sitges entre les pirotècnies Igual i Estalella. El va guanyar en Francesc Igual, l'avi d'en Patxi i d'en Màrius, que són els que avui regenten l'empresa Igual. L'avi Francec, de qui guardo un afectuós record, em va explicar que ell havia aprofitat més el campanar que el Sr. Estalella, que va fer uns focs més baixos amb quelcom d'aeri, però sense el campanar. Més endavant, l'any 48, que jo ja hi era amb 10 anys, va fer-lo la casa Espinós de Reus, que va ser el primer que va fer l'efecte de l'incendi i, és clar, va ser una novetat notòria. Va repetir l'any 49 però va resultar molt justet i va tornar en Francesc Igual. Més tard es van separar pare i fill Igual (tots dos es deien Francesc) i el fill amb un soci, don Victorino Matatagui, van muntar l'empresa "el dragón", que va venir uns quatre anys. Jo ja feia experiments a casa i per la Festa Major em vaig fer amic d'en Paquito Igual, i així vaig començar a professionalitzar-me i a contractar castells de foc a uns quants pobles. Aleshores tenia un magatzem i treballava amb mate-

rial de "el dragón". Però l'empresa va fer fallida. Vaig treballar un temps amb la pirotènia Inglada, d'Altafulla, però en tenir una oferta de la pirotènia Zaragozana vaig portar la direcció comercial i tècnica de la Zaragozana a Catalunya i Andorra. Això va ser l'any 61, que ja havia acabat la "mili". Aleshores tenia ajudants, entre altres en Josep i en Joan Surià, en Josep Ripoll, en Blai Fontanals, en Maginet Roig, en Joan Mestres, els germans Rafel i Ramon Martín, en Santi i en Jordi Carbonell, fins i tot el Sr. Suárez, que molt anys va fer la Moixiganga, etc.

Passats 5 anys jo havia de muntar un taller en condicions tal com Déu mana. Tenint plànols i permisos, i assabentat el Sr. Igual, en Màrius, l'altre fill del Sr. Francesc, és quan em va fer l'oferta de treballar amb ell a la fàbrica de Canyelles. Vàrem fer les negociacions adients... i ja em ténis a Canyelles des de l'any 1968, o sia fa 40 anys, amb la responsabilitat de la venda i el disseny d'espectacles tradicionals i alguns concursos.

Darrerament els focs de Sitges han anat pujant de categoria i espero que el d'enguany, si Déu vol i Sant Pere ens acompanya, els focs de passat demà, vigília de Sant Bartomeu, tindran un nivell com els darrers anys però amb unes quantes novetats a nivell de producte i a nivell de disseny.

Un cop dit el que volia expressar-vos, sols em resta demanar-vos que celebriu la festa amb tota la il·lusió i afecte. Que reviviu l'alegria que us ofrena la Festa Gran de Sitges.

Pregono i demano a tothom participació total en tots els actes. Que tots gaudim d'uns dies de pau i germanor, al costat de les nostres famílies i amics.

Vull acabar desitjant a tothom una bona i emotiva Festa Major, que Sant Bartomeu està entre nosaltres.

Visca Sitges!
 Visca Catalunya!

Gloriós Sant Bartomeu
 que de Sitges és Patró,
 visca la Festa Major!

SITGES
STOEK
 La botiga al carrer

shopping on the street   la tienda en la calle   les achats dans la rue

DIUMENGE 7 DE SETEMBRE La Fragata, 10:00 - 21:00 hores

Organitza **turisme@sitges** **Comerç de Sitges** **BEST** **Cambre de Comerç de Barcelona**